

Pesem.

Bolj nežna nego dih, tihotna kakor spev,
 ki plah in tih ki vsak odmev
 čez talo gre ledino, ubranost mu premoti,
 bolj bežna nego ptic samotna kakor soj,
 je lastavic ki nad teboj
 let nad vode gladino, hiti polnočne poti,
 je tajna misel, glej,
 ki v duši tej
 dviguje k tebi krila —
 in vendar vse zemljé
 slast in gorje —
 nista je premeknila.

Oton Zupančič.

Poletno jutro.

Rosa je polje oblila,
 cvet in ptico orosila,
 iz nebeškega je morja
 zarja splula do obzorja.
 Potopim se v luč žarečo,
 v reko stopim plamenečo
 in v naročje, draga, zate
 zajmem polno zarje zlate.

Njiva cvete, solnce sije,
 rosne bisere mi pije —
 z jasnim pasom, hej, čez polje
 vračam židane se volje.
 Planem k dragi iznenada,
 sladko diha grud ji mlada —
 vsujem zarje ji na lici,
 v rožna nedrija devici!

„Na ti zarje, moja mila,
 ali bi me ne ljubila?“

C. Golar.